

Shadows In Pieces CUBISM ON as a mere trick. The works' central swirls allude to

ACID

An introduction to the work of

An introduction to the work of Johanne Rude Lindegaard

Imagine a matrix imploding, plunging you through an abyss of dimensions, like a hundred mirrors shattering. Imagine cubism on acid as if the squared shapes were multiplied, and bleeding into organic shapes. Imagine a dirty, spiraling birth canal rewinding old masters. This is the work of Johanne Rude Lindegaard, the emerging, Danish artist whose grand solo show at Overgaden in summer 2021, entitled Shadows in Pieces, prompts this publication.

Lindegaard often works on grand-scale, architectural canvases. Too grand for domestic commodification, for Overgaden the giant, abstract motifs have been made to stand on their own, off the wall, leaning on ceiling pillars, creating intersections and delineating exhibition spaces, while the content is anchored in a personal experience of the shocking beginning of motherhood, and so each canvas becomes a physical, tactile portal to an illusory underworld.

Most of the motifs in her new series unfold around an epicenter, a hole, suggesting psychedelic channeling into dissolution, a world without foothold, a place of bewilderment, loss. And that, in lieu of all its abstraction, is political. Using the baroque effect of tricking the eye (trompe l'oeil) is not to be dismissed

as a mere trick. The works' central swirls allude to neoliberal wormholes, as if soaked into a druggedup game of Tetris gone wrong, a tube, a splintered highway to personal collapse, trauma; sometimes exalting into something like a manic, bright elevation, sometimes opening up the contours of a splintered psyche, losing control.

In practical terms, the paintings, too, are out of control, or at least on the edge of being so. Lindegaard constructs her giant motifs by folding her canvases into three-dimensional shapes. Building the thick fabric into sculptural layer cakes and then spray-painting it, she invites her choice of acrylic monochrome colors to bleed, glide, and flounder in the cracks and folds as they wish, far beyond her direction, finally unpacking the canvas and stretching it on the frame to reveal the outcome. Adding depth, the artist often paints onto both sides of her voluptuous surfaces, turning the canvas into a corporal body of paint that must be

experienced from all sides.

Rather than being just a façade, these paintings are, in and of themselves, physical beings, commanding nearness. Pulling the idea of painting far away from a solely cognitive, optical experience, Lindegaard's work demands a bodily, visceral perception, removing herself from any supposedly free space of abstraction and instead moving toward a feminist insistence on heavy, carnal depth.

Rhea Dall Director, Ooovergaden

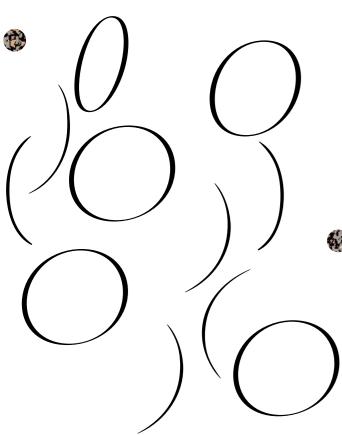
ACKNOWLEDGMENTS

This publication—which revolves around Johanne Rude Lindegaard's exhibition Shadows in Pieces at Overgaden—is one of the first in a new monographic series being produced in conjunction with our institutional solo exhibitions from 2021 onwards. in the Danish art focusing on new artistic voices scene and, hopefully, on catapulting these into a larger readership, following, and distribution, as is well deserved.

Each edition in the series will be published both in print, with a special, grand fold-out poster as its cover, and in a free-to-download PDF version, adding a full batch of documentation images to the online edition. The hope is that the content made possible by these publications—both the artistic expressions and the expanded conversation around these—can travel as far as possible.

The series has been made possible by generous support from the Augustinus Foundation and by the creative and editorial oversight of Overgaden's editor Nanna Friis, alongside dedicated work by Hervás Gómez, Freja Kir and Miquel fanfare. Moreover, our graphic designers at a great thank you goes to Mai Dengsøe for her essay contribution and, of course, to the whole team at Overgaden. Last, but not least, a deep and warm thank you to Johanne Rude Lindegaard for her cheerful, always intelligent conversations and inspiring collaboration.

Rhea Dall (director) & Aukje Lepoutre Ravn (curator) Ooooovergaden

Iohanne Rude Lindegaard & Nanna Friis

(Nanna Friis)

I'm reading your birth record, all 52 pages. It feels like the exact opposite of looking at your paintings. There are numerous abbreviations, codes, numbers, and technical terminology and I glide over it all as if this writing was a foreign language. In a way, it is a foreign language, one to which my access is as limited as it is to the birth experience it describes. Yet there is a word whose recurrence I notice. Vacuum. It probably isn't mentioned that many times, but it's a remarkable word; perhaps the double vowel and the strangeness of the sound make it look like its own little image amid the systematic language of the medical document.

I try to imagine this kind of exhausted space—how the emptiness could be given a shape and a visibility similar, in a way, to the creation of its term. Your paintings aren't empty; rather I find them compressed, as if between the layers of color, maybe inside the airiness of the paint itself, things would exist, the expressions and truths of which do not at all resemble the surfaces of the canvases. Nonetheless, it feels as though there is a connection between your large paintings and the word "vacuum." I can dedicate myself to comprehending this connection very intuitively, but it could just as well be intensely forced, this angular Latin word, like a weird cardigan wrapped around the works. What do you think? Emotions of birthgiving and motherhood (in their presumably infinite complexity) are present in your work—I know this because you told me so, but I'm considering if and how a word like 'vacuum' can visualize it.

(Johanne Rude Lindegaard) Thank you for trying to read the birth record. It is the objective evidence for experiences that are still left in my body. At the same time. there is a huge gap between the record's medical terms and the actual experience. Maybe this distance can be called a vacuum. The paintings place themselves in this void between experience and evidence.

A vacuum contains enormous potential for moving energy around, since physics, I guess, wishes to fill out the void and create a new balance. For me, the process of creating these large paintings has been a way of reclaiming the ownership of my mind and my body. From the punch in the gut to breathing freely again. I believe you're right that the paintings are compressed. It feels as though there is a lack of space in the birth experience. A lot of emotions and physical experiences at once and over a short period of time. You are under pressure, so to speak. But if everything is squeezed together, a space must be formed around this experience that needs to be evened out when the time is right. As I read your reflections on air and void, I came to think about the fact that one of my painting

techniques involves air under pressure: airbrushing. You often think of painting as chemistry but with airbrush painting, it is maybe approaching the realm of physics.

(NF)

It is gorgeous, almost too perfect, to imagine the threads between the birth-giving body and the movement of paint through the vacuum, this splintering of color before it turns into pictures. Between the abstraction of a painted language and the extreme specificity of the written record. Isn't it both corny and a bit lovely to tie these bows of cohesion around work and life? The idea that something very literal, a body opening itself and breaking slightly in the effort to deliver a new body, has imprinted itself as a low-voiced explosion on a canvas.

Insistent attempts to force visual connections between childbirth and painted motifs upon your works is not particularly interesting, especially not to you I guess. but what I think is interesting—with art in general—is the effort to track some of the places from where a painting can emerge, to expose them to yourself and at best also to others. To me, an artwork often feels like a kind of island, whose contours you can sense—a beauty or a riddle that you can behold but not fully grasp. I like this feeling, while also constantly wanting to exceed it. You write that your and your paintings' process is about taking back ownership of yourself. I wonder how? This idea of the void between experience and proof, a beautiful and tender image— I try to envisage how it looks in there.

(IRL)

Thanks for the "corny" description of the links between my airbrush paintings and my child, who quite literally was also sucked out of my body. Everything that deals with labor is a bit corny and transgressive to me, to be honest. I still can't believe it has happened to me. But I'd like to make pictures that can accommodate this experience on an equal footing to all other kinds of lived experiences. For instance, by referencing the general self-importance or self-aggrandizement of abstract painting. Childbirth seems to always be placed in its own category and I think that's a shame. After all, it is an experience we all share, it's our common point of arrival, even though most of us have happily forgotten it.

Is it the difference between experiencing and understanding something that you're describing with the island image? In a way, I recognize this description when it comes to conversing with an artwork. Preferably, there is a sensation that you don't understand everything right away, but that there are many layers, which keep dragging you in, depths that conceal new possibilities. But it's also a bit bleak if the work is as distant as the contours of an island. It would be nice to actually reach the island, stand on it, and explore it. But paintings are difficult; often they're pure illusion. I'd like to pull them towards the object

category where materialities become more tangible, become a part of the work—a clash between the physical and the illusory.

Concerning the void between experience and proof, I also don't know how it looks. Probably, the paintings are exactly there? With their process I try to create the opportunity to move in uncertain directions, hoping that the image can reveal something to me. It could be painting the composition with parts of the canvas covered up or soaking wet so that it doesn't fully appear until it dries. Essentially, all such attempts relinquish control and enable me to be more present in the process. And here I can draw a direct line to the birth experience. It is the most severe loss of control I have ever lived through. In the works for Overgaden I've been using very large formats. They're at the limit of what is manageable for me, in my body. The fact that I allowed myself to linger on that verge without giving up, and also feel that I was able to do it, gave me back my dignity and confidence. The large formats are also a way of creating mental landscapes or spaces in the space, concurrently with underlining the physical aspects of painting.

I'm happy that you lightly challenge my idea of the island; you're right that it's probably a little too dramatic or excessive an image. I also think that defining the difference between experiencing and understanding art (which I totally agree exists), isn't that important to me. In some ways, it can be nice to forget it and just decide that the contours of something you see also indicate something onto which you can go ashore, something that pervades you. And perhaps this decision will be easier to carry out when it comes to large-scale paintings like yours, whose physicality undeniably creates a rather architectonic sensation of enclosing. (I haven't seen them yet in real life so, of course, I can't be sure of this.) I mean, when works are standing upright, installed like sculptures, independently of the walls, as overwhelming nowhere landscapes of color and air, maybe some distinctions between experience and understanding are dissolved? Do you think there is easier, more direct, and wider access to artworks if they're large? This is something I don't necessarily wish to believe, that scale alone affects our experiences of art, but it's probably also naïve to downright deny. Possibly it's also these

transgressive aspects of the artist's efforts with large formats that make the works vibrate differently. There's a feeling that the body is at stake, in the execution as well as the reception.

(IRL)

Dramatic and exaggerated is totally fine with me. I believe a lot in those terms as a method. We could very well make more room for grand emotions. Frankly, this might be where my interest in large formats stems from. An essential term for me in this context is "proportion." Everything can be perceived in relation to something else. These paintings seem large compared to the body, but they're small in an

Copy editing: Susannah Worth

Text: Rhea Dall, Aukje Lepoutre Ravn, Johanne Rude Lindegaard, Mai Dengsøe, Nanna Friis

Editor: Nanna Friis

Translation: Charlotte Lund, Nanna Friis

Images: Courtesy of the artist and Anders Sune Berg

Printed in edition of 250 copies

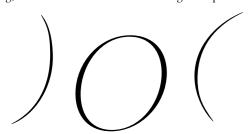
open space. I'm sure an architect could say all kinds of interesting things about that. How we adjust ourselves bodily to different spaces. To me, this also becomes a question about mental space. Is there, as you say, room for differences in your illustration of our own mental can be extended through our bodily awareness.

I think I've felt the need to blow up quite an intimate experience to a large scale in order to make it bigger than myself—to distance myself a bit, and abstract the experience to light and shadow, color and composition. There is something crazy about how my senses simply changed in that post-partum period.

If the works get easier or more difficult for viewers to relate to, I don't know. Perhaps, problems can occur if you wish for a direct translation of my starting point because that isn't the goal. The works are more open and I've been working a lot with intuition and glimpses of memory. Personally, the large formats allow for me to actually be "in" them, but for some they can maybe seem overwhelming. I regard them as an opportunity to surrender and "be pervaded" as you very important to described it. But it's also for instance by clarify their materiality; installing them so you also see the back of them. It makes the viewer aware of the illusion and thereby allows for critical dialogues with the work. Large formats are often closely tied to demonstrations of power and this can be a problem, but by utilizing the language of power, maybe I can right some overlooked issues. The large formats can also avoid a typical trap of painting where everything ends up being about taste. The painting as interior décor. By avoiding the usual formats of a home, the paintings lean (literally, in this exhibition) more towards the investigative gaze of the exhibition space. Here you experience them in a different way than the one which is about owning them. Perhaps it supports a desire to enter the fog.

(NF)

Size eliminating or obviating taste as a criteria—that's a lovely thought. That objects which are notably larger than two recognizable scales, the body and the home, can maybe avoid being read as objects only and thereby open windows to different, expanded kinds of sensory perception. This distance — and simultaneously the cohesion between the intimate and the large—I associate that with the intangible concept of the vacuum: something very intimate has become very large in your paintings, and isn't drama usually a good place to go when it comes to sensitivity? I absolutely believe in the desire to enter the fog, but I don't believe that this fog is impervious.

EYE SHADOWS AND A PALETTE OF AFFECTS

I enjoyed being with Maja and did not once consider resigning.

I would say that was a kind of passiveness.

I was living in Berlin, working at Icosium, a sandwich bar with glass panels looking out onto Brückenstrasse in the direction of Jannowitzbrücke, opposite the Chinese Embassy. Around noon, droves of businessmen, their shirts unbuttoned, would descend on us, filling up the maroon leather chairs. With traces of dressing in the corners of their mouths, they left a few coins to be pocketed if you were lucky. I was eighteen years old and earned five euros an hour. Not a lot, but I was OK with that, so I worked at Icosium for a whole year. Every morning, I rode my blue bike through the city to start work at 9 a.m. and every afternoon at 3 p.m., I rode back home with six banknotes plus the odd coin.

I would call that the joy of cash in hand.

Toufik was an unpleasant middle-aged man with dark-brown hair and angular black glasses; an employer who asked me to roll my cigarettes at home and paid Maja one euro more an hour because she had worked at Icosium much longer than me. Maja was in her late thirties and had, as I remember, a child. She came to work wearing hoops, thick eyeshadow, and pastel-colored T-shirts with messages in various prints. She hated the day Toufik decided that we had to wear black café shirts, which he left on the counter with a message to wash them over the weekend so that we would appear sharp and crisp.

It is called a business strategy. Personally, I felt like a figure in a Florentine painting: dry and without being mutually connected to the others.

Maja lived in Reinickendorf with her brother, in a modern housing development. The day he got out of prison after having served time for some violent crime or other—which I considered it unseemly to inquire about—we celebrated with crisps and drinks at their flat.

Graphic design: fanfare lypography: Glossy Magazine, Bold Decisions Printed by: Raddraier, Amsterdam

The publication is supported by: Augustinus Fonden

The exhibition is produced by: OoOovergaden

The Danish Art Workshops and Copenhagen Municipality's Visual Arts Council

The exhibition is supported by: The Danish Arts Council,

We called it joy and, later on, I called it a question of class.

The history of painting is also the story of a successful medium and a question of class. Perhaps that is why both Toufik, Maja, and myself ended up in this text, which was meant to be about Johanne Rude Lindegaard's painting.

One could call it a sort of private iconography.

I resigned from Icosium because I fell in love with a guy from Odense who was a car mechanic and reminded me of Bruce Springsteen in the music video for *I'm On Fire* when, one late December evening in Liebenwalderstrasse, he rolled out from under the car having fixed something. His name was Jacob and he was on his way home from a road trip when he decided to make a stopover in Berlin. He had been featured on the front page of several British car magazines, as he showed me when I hitched a lift with him back to Denmark. He taught me how to break into cars and start them without a key. When he broke up with me, I ate tomato soup for a week and applied to study art history.

People call it romance and image.

In high school, I was obsessed with the French artist Sophie Calle. Especially her work *Double Game*, a small hardback edition I discovered at my mother's place wrapped with a red silk ribbon. For a time, I planned my meals according to color just as Calle used to do, and which she had reproduced in her book. So, I only ate orange on Sundays, green on Tuesdays, white on Wednesdays, blue on Thursdays, and Sundays were multicolored! I continued like that until my music teacher thought I was suffering from anorexia and the project was far too difficult to explain as anything else than the longing to be someone else—in this case Sophie Calle.

I'm thinking now that when Jacob left me, Calle might have been haunting. At the time, I thought that since I no longer had direct access to love, I wanted to see what would happen if I imbibed it symbolically. I did this via the red color and so I began (slightly uninventively) to eat tomato soup. In reality, it was a binary survival strategy applied to examine the extent of the difference between the perceptible signs of the real and the symbolic world. Naturally, I was nurturing a hope that they would be, and anticipating them to be, more closely connected than I had imagined earlier.

One could call it a kind of experiment.

Michel Foucault calls it an "archaeology of knowledge" in his book *The Order of Things*, where he examines the same question—I mean, the question of signs and designations. In his case, from an epistemological—not a desperate and frantic—perspective. I recommend the book as well as the tomato soup.

While studying art history, I worked as a "medical report girl" (the title was for internal use only) at the maternity unit at Rigshospitalet. I was tasked with delivering the social security numbers of those who had torn right up to their anus in a stack floor. One could call it an on the second tear. At Rigshospitalet, the extension or a distance between signs and designations widened considerably, which felt quite comfortable, almost irrelevant when I thumbed through the incorporeal concretions accompanied by groans in the background like a distant rural noise.

One could say that work faded out of sight between reality and fiction.

So, too, does the exhibition *Skygger i Stykker* (*Shadows in Pieces*) and, just as the work at Rigshospitalet was basically about births, this is also true of the exhibition and the new works by Johanne Rude Lindegaard. In this case not like an incorporeal concretion, but a wild abstraction rich in body. The realism in the bloodstain on a crumpled sheet has, in the work *Sår* (*Wound*), been enlarged into something absurdly relatable, seeming to me like a feminist take on the handkerchief.

One could call it narratives enabling images.

One of the first things I read about painting was that Caravaggio's pictures were so good that two doves flew straight into them to pick at the grapes he had painted in a bowl.

It is called *trompe l'oeil*.

One of the first true discoveries I made in my art history course was that something I had always considered to be a photo of my childhood friend, Emma, hanging smooth and framed in the stairwell leading to her room, actually turned out to be a famous painting by Gerhardt Richter of the back-turned Betty.

Is that called *trompe l'oeil*?

Before she died, I loved to thumb through my grandmother's books. Once, I came across the memoirs of actor Susse Wold. She wrote how she had always appreciated her broad face. It gave her plenty of space in which to apply make-up. I used to imagine her jaw and cheekbone as a powerful bony stretcher on which her whole face was stretched out like a painting. I grew to appreciate my own broad face a lot more after reading that book.

It is called reclaiming one's broad face.

I am reminded of Susse Wold's extended mug when looking at Rude Lindegaard's painting. Recently, when I visited Johanne in her studio, I suddenly noticed an eye emerging from one of her paintings. Like the picture too severely and was a body, stretched out far grimly. There is something intensely carnal and strung up about the painting, which had, until then, stood quietly against the wall in a quivering resignation of finally coming into existence. I am not attempting to get to the core of what Rude Lindegaard's paintings might mean. They do not even possess such a core. On the other hand, the concept of portal seems a general theme in her monstrous, almost architectural works. In an etymological sense, the word "portal," which is also the title of one of her works, derives from the medieval Latin word "porta," meaning gate or door-a concept which, in one sense, contrasts with the nature of painting so obvious in Rude Lindegaard's works. The paintings possess the quality of objects, enfolded in acrylic and bone glue, several of them double-sided. One tends to pause in front of them, move around them. For a long time now, painting has not been a window to another world. Nevertheless, one is drawn into a weird faculty of dreams. A phantasmagoria of sorts. A vague contour of an impossible space that, like the interwoven images of the night, erases all logic the moment one wakes.

One could call the entire installation a baroque spaceship.

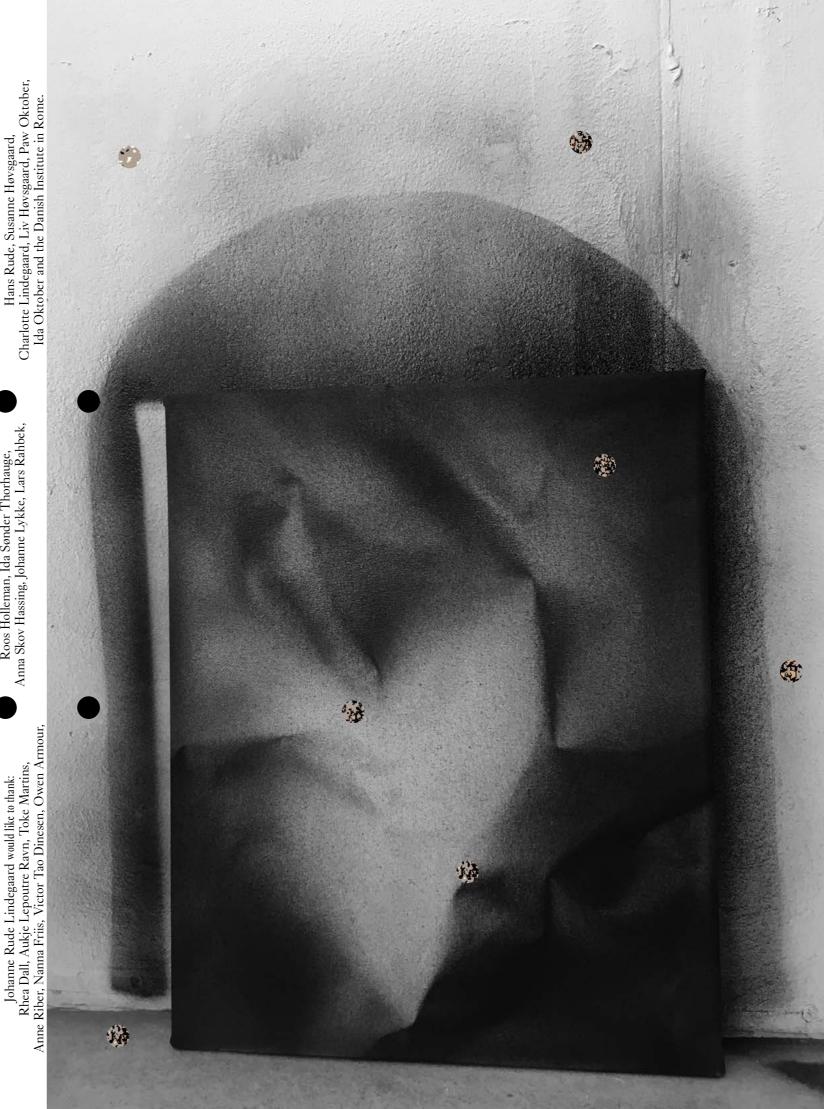
Going onboard feels quite concrete and atmospheric. The rotating formations dizzyingly hypnotic and the illusion paper-thin. There is humor in the bone-dry surfaces, canceling out the depth that is supposed to be there. And a visually artistic gravity in the coarse cotton that makes you not want to laugh. Time and place are dissolved in the kaleidoscopic patterns of repetition. And in that sense, Rude Lindegaard's exhibition is a portal, leading us all the way into the nightmare. The work Grundstof (Element) encapsulates the baroque drama in a Danish and unheimlich anamorphosis. From the correct angle and quite close up, the folds across the drapery paint a picture of compressed piglets carrying blue stamps, screeching for life while they, like buried mink swollen in a kind of resurrection, are pushed to the forefront of the picture plane.

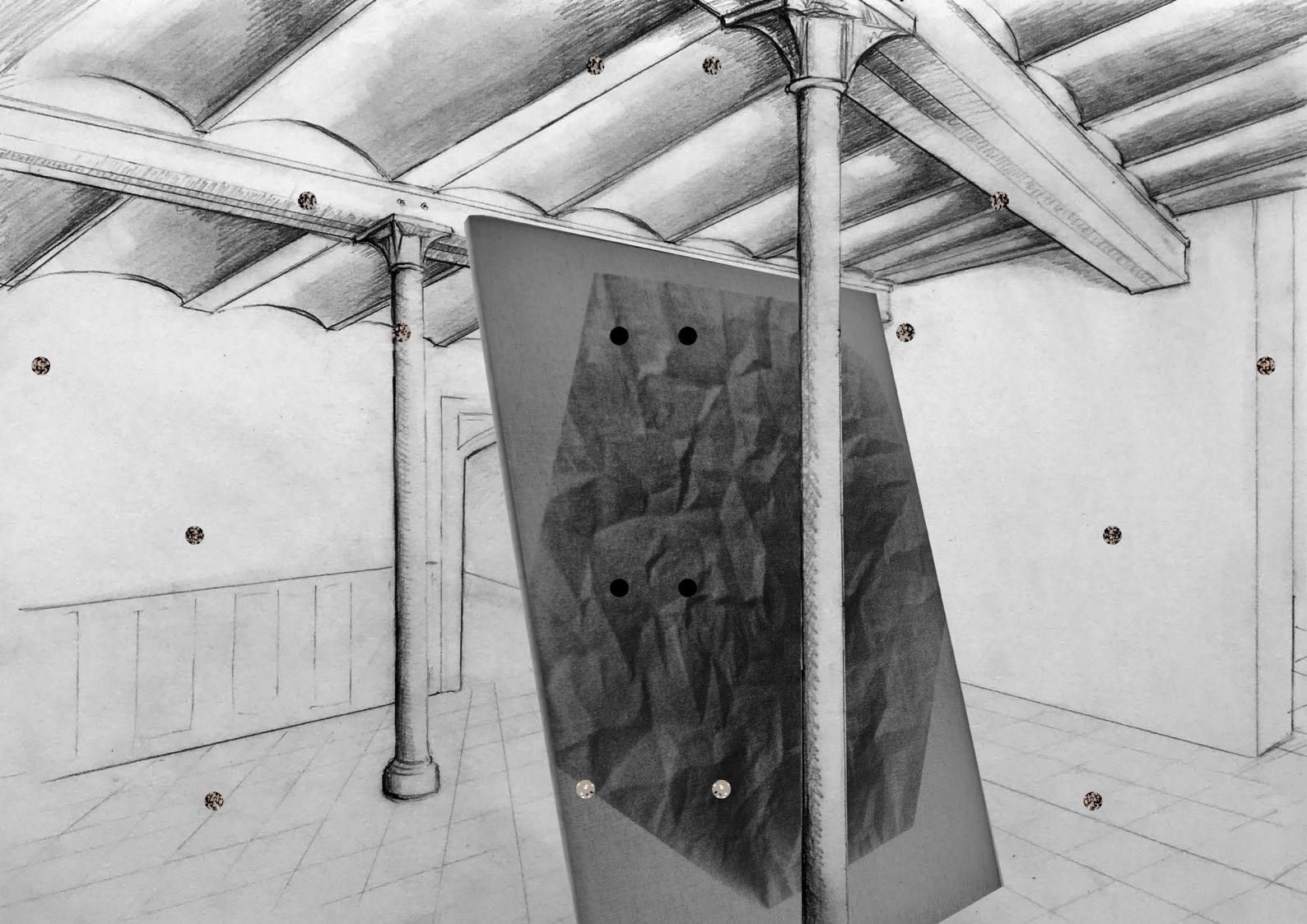
Something has gone awry. Architecture destabilized. Images appear, only to disappear again. I grab my toilet bag, apply a bit of eyeshadow. Thinking of Maja and Ursula K. Le Guin: it's an odd realism, but it's an odd reality too.

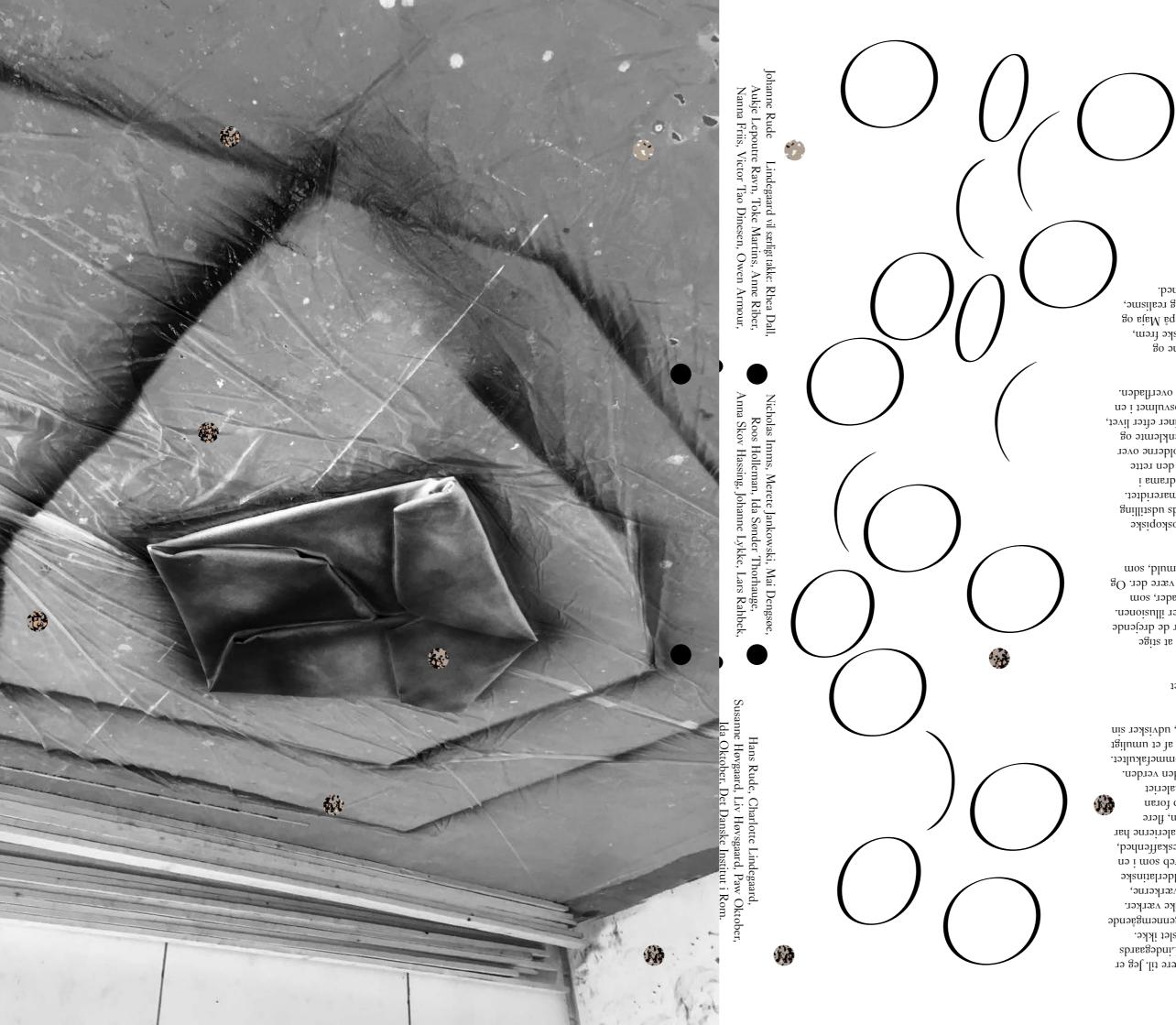

Nicholas Imms, Merete Jankowski, Mai Dengsøe, Roos Holleman, Ida Sønder Thorhauge, Anna Skov Hassing, Johanne Lykke, Lars Rahbek,

Hans Rude, Susanne Høvsgaard, Charlotte Lindegaard, Liv Høvsgaard, Paw Oktober, Ida Oktober and the Danish Institute in Rome.

Noget er kørt af sporet. Arkitekturen destabiliseres. Billeder kommer til syne og forsvinder igen. Jeg finder min toiletaske frem, lægger en smule øjenskygge. Tænker på Maja og Ursula K. Le Guin: det er en mærkelig realisme, men det er også en mærkelig virkelighed.

Tid og sted opløses i gentagelsens kalejdoskopiske mønstre. Og i den forstand er Lindegaards udstilling en portal - som leder os hele vejen ind i mareridtet. I værket *Grundstof* indkapsles det barokke drama i en dansk og unheimlich anamorfose. Fra den rette vinkel og helt tæt på tegner folderne over deraperiet et billede af der hvinet efter livet, blåstemplede små grise, der hvinet efter livet, idet de som begravede mink opsvulmet i en slags genopstandelse, skubbes helt frem i overfladen.

Det er noget konkret og atmosfærisk ved at stige ombord. Moget snurrende hypnorisk over de drejende formationer og noget silkepapirstyndt over illusionen. Der er en humor ved de knastørre overflader, som annullerer dybden der skulle forestille at være der. Og en billedkunstnerisk alvor i den grove bomuld, som gør, at man ikke kommer til at grine.

Man kunne kalde hele installationen et barokt spaceship.

logik, idet man vågner. rum der, som nattens indvævede billeder, udvisker sin Et skyggebillede af en art. En vag kontur af et umuligt Alligevel suges man ind i et underligt drømmefakultet. er for længst ikke et vindue ind til en anden verden. dem. Man bevæger sig rundt om dem. Maleriet af dem er dobbeltsidede. Man stopper op foran en objektkarakter, foldet i akryl og benlim, flere der er så tydelig i Lindegaards værker. Malerierne har vis forstand står i kontrast til maleriets beskaffenhed, porta, som betyder port eller dør. Et begreb som i en stammer etymologisk set fra det middelalderlatinske Ordet portal, som også er titlen på et af værkerne, tema i de monstrøse, næsten arkitektoniske værker. Derimod virker begrebet portal, som et gennemgående malerier betyder. Sådan en kerne har de slet ikke. ikke ude på at nå ind til kernen af, hvad Lindegaards en dirrende resignation over endelig at være til. Jeg er

de kropsløse konkretioner, mens stønnene lød i næsten uvedkommende, når jeg bladrede igennem og betegnede ganske stor, hvilket føltes ret behageligt, flænge... På Rigshospitalet blev afstanden mellem tegn anden sal. Man kunne kalde det en udvidelse eller en helt op til røvhullet, blev afleveret i en bunke på andet sørge for, at de cpr-numre, som var sprækket Rigshospitalets fødeafdeling. Her skulle jeg blandt

mellem virkelighed og fiktion. Man kunne godt sige, at arbejdet fortonede sig baggrunden som en svag og landlig støj.

myten om Veronikas svededug. relaterbare og slår mig som et feministisk take på krøllet lagen er i værket Sår forstørret op til det absurd kropsrig abstraktion. Realismen i blodpletten på et ikke som en kropsløs konkretion, men i en vild og af Johanne Rude Lindegaard det også. I dette tilfælde handlede om fødsler, gør udstillingen og de nye værker samme sted, og ligesom arbejdet på Riget i sin grund Udstillingen Skygger i Stykker fortoner sig præcis det

Man kunne kalde det narrativer, som gør

billeder mulige.

malet frem i en skål. direkte ind i dem for at pirke i de druer, han havde Caravaggios billeder var så gode, at to duer var fløjet Noget af det første jeg læste om maleri var, at

Man kalder det trompe l'oeil.

Gerhard Richter malede af den rygvendte Betty. et berømt maleri som i virkeligheden var trappeopgangen på vej op til hendes værelse, og indrammet hang i Emma, som glat parndomsveninde et fotografi af min kunsthistorie var, at hvad Jeg altid havde troet var En af de første rigtige opdagelser jeg gjorde på

Kalder man det trompe l'oeil?

mit eget brede ansigt af at læse den bog. kraftig, knoglet blindramme, hvorpå hele ansigtet var forestillede mig hendes kæbeparti og kindben som en en meget stor flade til at arbejde med sminken. Jeg erindringer. Her skriver hun om, hvordan hun altid bøger igennem. Engang faldt jeg over Susse Wolds Pør hun døde elskede jeg at bladre min mormors

spændt ud som et maleri. Jeg blev så meget gladere for havde været så glad for sit brede ansigt. Det efterlader

Man kalder det at reclaime sit brede ansigt.

maleriet, der ellers stod så roligt, lænet op ad væggen i Der er noget voldsomt kødeligt og opklynget over var en krop, spændt alt for hårdt og uhyggeligt op. syne i et af malerierne. Som om billedet i virkeligheden jeg pludselig et øje komme til hendes atelier, så i ənnshol ətgaşte Johanne i maleri. Da jeg når jeg ser på Lindegaards udstrakte fjæs, Jeg kommer i tanker om Susse Wolds

forventning om, at de var langt tættere forbundne, end

verdens mærkbare tegn. Selvfølgelig med et håb og en

jeg i virkeligheden ville undersøge, hvor stort skellet

begyndte jeg (omend en smule fantasiløst) at spise

den symbolsk. Det blev via farven rød, og derfor

direkte vej, vil Jeg se, hvad der sker, hvis Jeg indtager

nu jeg ikke længere har adgang til kærlighed ad den

tænker jeg først nu. Dengang tænkte jeg nemlig: når

Da Jacob gik fra mig, var det måske Calle, der spøgte,

efter at være en anden - i dette tilfælde Sophie Calle.

blev alt for svært at forklare som andet end længslen

musiklærer troede, jeg havde fået anoreksi, og projektet

om søndagen flerfarvet! Sådan fortsatte jeg, indtil min

Derfor spiste Jeg kun orange om mandagen, grønt om

og som hun havde affotograferet og printet i sin bog.

måltider efter farve, nøjagtig som Calle havde gjort,

silkebånd omkring. I en periode tilrettelagde Jeg mine

hardback edition, min mor havde liggende med et rødt

mange engelske bilmagasiner, som han viste mig, da jeg

han holdt ind i Berlin. Han havde været på forsiden af

decemberaften på Liebenwalderstrasse. Jacob hed han,

og han var på vej hjem fra et eller andet roadtrip, da

bilen efter at have ordnet noget mekanik en sen

musikvideoen I'm on fire, da han rullede ud under

og som mindende mig om Bruce Springsteen i

Da jeg sagde op i Icosium, var det fordi jeg blev

forelsket i en fyr fra Odense, som var bilmekaniker

kunsthistorie.

starter dem

lærte mig,

mig, spiste

Sophie Calle. Især værket Double Game, en lille

Man kalder det romantik og image.

Jeg tomatsuppe i en uge og søgte ind

uden nøgle. Da han slog op med

hvordan man bryder ind biler og

kørte med ham tilbage til DK. Han

I gymnasiet var jeg besat af den franske kunstner

tirsdagen, kun hvidt om onsdagen, torsdag blåt og

tomatsuppe. En binær overlevelsesstrategi med hvilken

egentlig var mellem den reelle og den symbolske

medium og spørgsmål om klasse. Måske er det derfor, Maleriets historie er også historien om et succesfuldt

tekst, som skulle handle om Johanne Rude Lindegaards at både Toufik, Maja og jeg selv er havnet i denne

Man kunne kalde det en slags privat ikonografi.

spørgsmål om klasse.

Vi kaldte det glæde, og senere kaldte jeg det et

Typografi: Glossy Magazine, Bold Decisions Printet hos: Raddraier, Amsterdam

Grafisk design: fanfare

Udstillingen er produceret af: OoOovergaden

Publikationen er støttet af: Augustinus Fonden

Statens Værksteder for Kunst og Rådet for Visuel Kultur i Københavns Kommune

stod skarpt. om, at vi skulle få dem vasket i weekenden, så vi caféskjorter, som han lagde på disken med beskeden beslutningen om, at vi fremover skulle gå i sorte i forskellige print. Hun hadede den dag Toufik traf øjenskygge og pastelfarvede t-shirts med budskaber Jeg husker det, et barn. Hun mødte ind med hoops, tyk end jeg selv. Maja var sidst i trediverne og havde, som hun havde arbejdet for leosium i meget længere tid hjemmefra, og som gav Maja 1 euro mere i timen, fordi arbejdsgiver, som bad mig rulle mine cigaretter med mørkebrunt hår og kantede, sorte briller, en Toufik var en halvubehagelig, midaldrende mand

Jeg vil kalde det glæden ved rede penge.

klokken ni, og hver eftermiddag klokken tre cyklede

arbejdede på Icosium i et helt år. Hver morgen cyklede

Og selvom det ikke var meget, var jeg ok tilfreds, så jeg

man var heldig. Jeg var 18 år og fik fem euro i timen.

efterlod de et par mønter til at stikke i lommen, hvis

rødbrune læderstole. Og med dressing i mundvigen,

forretningsmænd i opknappede skjorter og fyldte de

op mod Jannowitzbrücke - lige overfor den kinesiske

med glasparti ud til Brückenstrasse

kalde det en form for passivitet.

Berlin og arbejdede på leosium, en

ambassade. Omkring middagstid kom flokkevis af

overvejede ikke en eneste gang at sige op.

Jeg kunne godt lide at være sammen med Maja og

ZKKCCEB

() () () (R/I-

YHHECLIS

PALKITIK

jeg på min blå cykel gennem byen for at møde ind

jeg hjem med seks sedler plus det løse.

sandwichbar

i əbəod gəl

liv gəl

det med chips og drinks i deres lejlighed. som jeg fandt det upassende at spørge ind til, fejrede vi fængslet efter at have afsonet en eller anden voldsdom, moderne boligbyggeri. Den dag han kom ud af Maja boede i Reinickendorf med sin bror i et tør og uden indbyrdes forbindelse til de andre. følte Jeg mig som en figur i et florentinsk maleri;

Man kalder det: en businessstrategi. Personligt

denne tåge er

en anden måde end

undersøgende blik.

læner malerierne

bogstavelig talt) mere

tågen, men jeg tror ikke, at i bni åg ta tror absolut på lysten til følsomhed. Jeg sig hen, når det handler om plejer dramaet ikke at være et godt sted at bevæge meget nært er blevet meget stort i dine malerier, og uhåndgribelige forestilling om vakuummet: noget store, den forbinder jeg faktisk med den maksimalt samme tid samhørigheden mellem det nære og det retter sig indad mod tingen. Afstanden og på vinduer til en anderledes sansning end den, der

fornemmelsen af at være et objekt og åbne nogle

At det der er markant større end to genkendelige

smag som en slags kriterie, det er en dejlig tanke.

At størrelse muligvis kan eliminere eller overflødiggøre

(NE)

den, der handler om at eje dem. Måske det støtter en

smag. Maleriet som indretningselement. Ved at undgå

typiske fælde, hvor alting ender med at handle om

en ret. De store formater kan også undgå maleriets

magtens sprog, kan jeg måske give noget overset

og det kan være et problem. Men ved at benytte

mulighed for en kritisk dialog med værket. Store

beskueren en bevidsthed om illusionen og dermed

at placere dem så man kan se bagsiden. Det giver mega vigtigt at tydeliggøre deres materialitet, ved f.eks.

sig gennemstrømme", som du skriver. Men det også

ser dem som en mulighed for at overgive sig og "lade

men for nogle kan de måske virke overvældende. Jeg

meget med intuition og hukommelsesglimt. Personligt

direkte oversættelse af udgangspunktet, for det er ikke

der problemer, hvis man ønsker, at der skal være en

Om værkerne bliver lettere eller sværere at forholde

sig til som beskuer, det ved jeg ikke. Måske opstår

hvordan mine sanser simpelthen bare ændrede sig

en smule og abstrahere oplevelsen til lys og skygge,

gøre den til noget større end mig selv. Distancere mig

intim erfaring (fødsel og barsel) op i stor skala for at

vores egen mentale begrænsninger, som kan udvides

som man siger, højt til loftet i dit sind? Et billede på

også et spørgsmål om et mentalt rum. Er der f.eks.,

finder os kropsligt til rette i rum. Dette bliver for mig sikkert fortælle en masse spændende om. Hvordan vi

Jeg tror, at jeg har haft et behov for at blæse en ret

via kropsbevidstheden og perception.

farve og komposition. Der er noget vildt over,

giver store formater mig plads til at "være" i dem,

målet. Værkerne er mere åbne, og jeg har arbejdet

formater er ofte tæt knyttet til magtdemonstrationer,

målestokke, kroppen og boligen, kan undvige

lyst til at gå ind i tågen.

Her oplever man dem på

hjemmets typiske formater

op ad kunstrummets

sig (i denne udstilling

i den periode.

uigennemtrængelig.

Udstillingen er støttet af: Statens Kunstfond,

bogen og tomatsuppen. desperat og febrilsk - perspektiv. Jeg kan anbefale både betegnede. Her ud fra et epistemologisk - ikke et samme spørgsmål, altså spørgsmålet om tegn og det bogen Ordene og tingene, hvori han undersøger Michel Foucault kalder det en vidensarkæologi i Man kunne kalde det en slags eksperiment.

hvad jeg ellers tidligere havde tænkt.

som journalpige (titlen var kun til internt brug) på Mens jeg studerede kunsthistorie, arbejdede jeg

mellem det fysiske og det illusoriske. frem og bliver en del af værket. Et sammenstød objektkategorien, hvor materialiteten træder tydeligere er næsten ren illusion. Jeg vil gerne trække dem over i

de store formater er også en måde for mig at skabe det, gav mig min værdighed og selvtillid tilbage. Men også kropsligt mærke, at jeg var stærk nok til at klare selv lov til at være på den grænse uden at give op og er håndterbart for mig som en krop. Det at jeg gav mig i meget store formater. De er på grænsen af, hvad der har oplevet. I værkerne på Overgaden har jeg arbejdet fødselsoplevelsen. Den er det største kontroltab, jeg i processen. Og her kan jeg trække en lige linje til forsøg på at afgive kontrol og være mere tilstede frem, når det tørrer. Det hele er i bund og grund til eller vådt i vådt, så det først træder rigtigt male kompositionen med dele af lærredet dækket at billedet kan afsløre noget for mig. Det kan være at jeg at skabe mulighed for at gå ukendte veje i håb om, vel netop malerierne? I processen med dem prøver ved jeg heller ikke selv, hvordan der ser ud. Dér er Hvad angår tomrummet mellem oplevelsen og beviset,

mentale landskaber eller rum i rummet, samtidig med,

at de understreger det fysiske i at male.

er på spil i både udførelsen og modtagelsen. anden måde i mødet med dem. En føles af at kroppen arbejde med de store formater, der vibrerer på en er det også dette grænseoverskridende i kunstnerens også naivt helt at benægte den sammenhæng. Måske indflydelse på vores kunstoplevelser, men det er nok umiddelbart har lyst til at svare ja til, at skala alene har kunsten, hvis den er stor? Det er noget, jeg ikke er 'nemmere', mere direkte eller bredere adgang til oplevelse og forståelse måske opløst. Tror du, der af farver og luft, bliver nogle distinktioner mellem de her sikkert ret overvældende intetsteds-landskaber som en slags skulpturer uafhængigt af væggene, som omsluttet. Jeg mener: når værkerne står, installeret fornemmelse af at blive en lidt arkitektonisk fysik unægteligt må skabe malerier, dine, hvis når der er tale om store at føre ud i livet, den beslutning nemmere af. Og måske bliver er noget du kan gå i land på, lade dig gennemstrømme beslutte sig for, at det omrids af *noget* du kan se, også på en måde kan det være dejligt at glemme den og bare helt enig i findes) ikke er så vigtig for mig at definere, forskellen mellem at opleve og forstå kunst (som jeg er overdrevet billede. I virkeligheden tror jeg også, at du har ret i, at det nok er et lovlig dramatisk eller Jeg er glad for, at du lige går lidt i rette med øtanken,

kroppen, men små i et åbent rum. Det kan en arkitekt i relation til andet. Malerierne virker store i forhold til mig i denne sammenhæng er proportion. Alt kan ses i de store formater måske ligefrem. Et kerneord for Herfra stammer min interesse store følelser. give lidt mere plads til de Vi kunne godt på de begreber som metode. Jeg tror meget overdrevet er helt fint for mig. Dramatisk og

> airbrush nærmer maleriet sig måske mere fysikken. airbrush. Maleri tænker man ofte som kemi, men med

lavmælt eksploderede aftryk på et lærred. med at forløse en ny krop, har sat sig som de her der åbner sig og går en anelse i stykker under arbejdet liv? Tanken om at noget meget bogstaveligt, en krop binde den slags samhørighedens sløjfer om værk og konkrethed. Er det ikke både corny og lidt skønt at abstraktion og det skrevne journalsprogs ekstreme før den bliver billeder. Mellem det malede sprogs gennem undertryk, sådan en splintring af farven, mellem kroppen der har født og malingens bevægelse Det er flot, nærmest for perfekt, at forestille sig trådene

ser ud derinde. ømt billede, jeg forsøger at forestille mig, hvordan der tomrummet mellem oplevelsen og beviset, et flot og over dig selv, jeg tænker over hvordan? Tanken om proces har handlet om at tage et ejerskab tilbage at overskride den. Du skriver, at din og maleriernes af den følelse, mens jeg også hele tiden ønsker mig som man på en måde sjældent helt kan nå. Jeg holder en skønhed eller en gåde man kan se og tro på, men som sådan en ø, man kan fornemme omridset af, andre. For mig har et kunstværk det ofte med at føles blotlægge dem for sig selv og i bedste fald stamme, nogle steder, hvorfra et maleri kan åq bni gis taget - er arbejdet med at spore ved omgangen med billedkunst især ikke for dig, men hvad jeg synes er spændende over dine værker er ikke specielt interessant, nok mellem den virkelige fødsel og maleriets motiver ned Insisterende forsøg på at tvinge nogle visuelle koblinger

oftest lykkeligt har glemt det. oplevet og har som udgangspunkt for livet, selvom vi Det synes jeg er ærgerligt. Det er jo noget, vi alle har er, som om fødsel altid kommer i en kategori for sig. det abstrakte maleris almengyldige selvophøjethed. Det andre levede erfaringer. For eksempel ved at trække på er plads til den erfaring på lige fod med alle mulige Men jeg vil gerne prøve at lave nogle billeder, hvor der ærlig. Jeg kan stadig ikke fatte, at det er overgået mig. grænseoverskridende for mig, hvis jeg skal være helt Alt hvad der handler om fødsel er lidt corny og jo bogstavelig talt også blev suget ud af min krop. mellem mine airbrush-malerier og mit barn, der Tak for den "corny" beskrivelse af sammenkoblingen

udforske den. Malerier er en svær størrelse, da de ofte være godt at nå så vidt som til at stå på øen og kunne værket er så fjernt som et omrids af en ø. Det kunne skjule nye muligheder. Men det er også lidt trist, hvis kan blive ved med at trække i en, og dybder, der kan det hele i første sekund, men at det er mange lag, der gerne være en fornemmelse af, at man ikke forstår til at være i samtale med et kunstværk. Der skal vel genkender jeg din beskrivelse ret godt, når det kommer noget, du beskriver med øbilledet? På en måde Er det forskellen mellem at forstå noget og opleve

Tekst: Rhea Dall, Aukje Lepoutre Ravn, Mai Dengsøe, Johanne Rude Lindegaard, Nanna Friis

Redaktør: Nanna Friis

Oversættelse: Charlotte Lund, Nanna Friis

Billeder: Kunstnerens egne, Anders Sune Berg

Trykt i 250 eksemplarer

Korrektur: Susannah Worth

Johanne Rude Lindegaard & Vanna Friis

(Nanna Friis)

systemsprog. til at ligne sit eget lille billede midt i lægedokumentets dobbelte vokal og fremmedheden i lyden, der får det det er et bemærkelsesværdigt ord, måske er det den Egentlig står det der nok ikke så mange gange, men ord, hvis gentagelser jeg lægger mærke til. Vakuum. den fødselserfaring, det beskriver. Alligevel er der et sprog, et jeg har lige så lidt adgang til, som jeg har til skriften var et andet sprog. På en måde er den et andet fagbegreber, og jeg glider hen over dem, som om Der er utallige forkortelser, der er koder og tal og nærmest som det modsatte af at se på dine malerier. Jeg læser din fødselsjournal, 52 sider lang, det føles

synliggøre det. Om det kan? jeg overvejer, hvordan et ord som vakuum måske kan arbejde, det ved jeg, fordi du har fortalt mig det, men deres formentlig komplicerede uendelighed) findes i dit du
? Fødslens og vel også moderskabets følelser (i en mærkelig cardigan uden på værkerne. Hvad tænker helt heftigt forceret, det her kantet latinske ord som intuitivt, men det kunne lige så vel være, at den er give mig hen til at opfatte denne forbindelse meget mellem dine store billeder og ordet 'vakuum'. Jeg kan Alligevel føles det som om, der er en forbindelse og sandheder slet ikke ligner lærredernes overflader. selve malingens luftighed findes alt muligt, hvis udtryk som om der mellem lagene af farve, måske inde i ikke tomme, snarere synes jeg de er komprimerede, det er blevet skabt. Dine malerier er ordet for uə Bo synlighed, på samme måde som tomheden kunne gives en form rum - at Jeg prøver at forestille mig sådan et lufttomt

(Johanne Rude Lindegaard)

lægger sig i det tomrum mellem oplevelsen og beviset. kan man kalde den distance for vakuum. Malerierne journalens fagsprog til de selvsamme oplevelser. Måske i min krop. Samtidig er der et helt enormt hop fra objektive bevis for de oplevelser, der stadig sidder Tak for at prøve at læse fødselsjournalen. Den er det

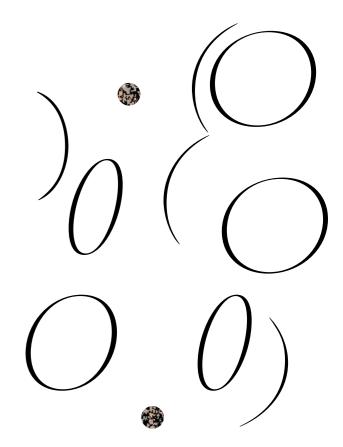
teknikker jeg maler med består af luft under pres, luft og tomrum, kom jeg til at tænke på, at en af de når tiden er til det. Da jeg læste dine overvejelser om et rum omkring denne oplevelse, der så skal udlignes, hvis alt trykkes sammen på den måde, må der dannes gang og på kort tid. Man er så at sige ret presset. Men Det er mange følelser og fysiske oplevelser på en som om, at der er i fødselsoplevelsen mangler plads. du har ret i, at malerierne er komprimerede. Det er mavepusteren til igen at trække vejret frit. Jeg tror, at ejerskabet over mit sind og min krop tilbage. Fra at male disse store malerier været en måde at tage og skabe en ny balance. For mig har processen med energi, fordi fysikken vel ønsker at udfylde tomrummet Vakuum indeholder et enormt potentiale for at flytte

samtale og det større følgeskab, de fortjener. kunstscene og på at løfte disse ind i den bredere serien på nye kunstneriske stemmer på den danske soloudstillinger fra 2021 og frem. I sin essens fokuserer satsninger, og som udkommer i relation til husets monografisk udgivelsesserie, der er en af vores nye Skygger i stykker – er en af de første i en Rude Lindegaards soloudstilling på Overgaden, Denne publikation - som udspringer af Johanne

dette - kan rejse så langt og nå så mange som muligt. kunstneriske udtryk og den udvidede samtale rundt om tanken, at publikationens indhold - som både er det dokumentationsbilleder fra udstillingen. Således er i PDF-format og indeholder en ekstra sektion af og i en online version, som kan downloades gratis hvor coveret består af en stor, udfoldelig plakat, Publikationsrækken udkommer både i bogform,

kloge samtaler og det gode samarbejde. Lindegaard for de altid inspirerende, hjertevarme og Sidst men ikke mindst, en varm tak til Johanne Rude - altid - en stor tak til hele teamet på Overgaden. til Mai Dengsøe for hendes essay og selvfølgelig og Miquel Hervás Gómez. En særlig tak skal lyde med vores grafiske designere fra fanfare: Freja Kir kreative og redaktionelle overblik i tæt samarbejde Vanna Friis, der med sikker hånd har eksekveret det Publikationen er redigeret af Overgadens redaktør Augustinus Fonden, som skal have en varm tak. Udgivelsesserien er muliggjort med generøs støtte fra

Ooooovergaden Rhea Dall (leder) & Aukje Lepoutre Ravn (kurator)

malerier fysiske væsner, som afkræver nærhed. en illusorisk underverden, og hvis motiver er forankret Snarere end at være en front eller en facade er disse skærer Overgadens rum over som fysiske portaler til hun produceret en ny serie værker, der står alene og malerisalgets købmandslogik. Til Overgaden har på at blive oplevet fra alle vinkler. på den måde lærredet til en krop af maling, der kalder vægge og således også så store, at de modsætter sig ofte på begge sider af sine fyldige overflader. Hun gør arkitektonisk store lærreder - alt for store til hjemmets udfaldet. Som en ekstra dimension maler Lindegaard Som maler arbejder Lindegaard ofte med næsten folde lærredet ud igen, spænde det på en ramme og se for længst er ude over hendes kontrol) for til sidst at foranlediget denne publikation. og folder (helt som det bedst passer farverne, der over sommeren 2021, Skygger i stykker, der har og det er hendes store soloudstilling på Overgaden oversvømme og bløde igennem lærredets sprækker sit udvalg af monokrome akrylfarver til at glide ind i, danske kunstner Johanne Rude Lindegaards praksis, tekstil og spraymale det. Således inviterer kunstneren der spoler maleriets mestre baglæns: dette er den unge, former, opbygge skulpturelle lagkager af det grove former. Forestil dig en beskidt spiral, en fødselskanal, motiver ved at folde malerlærredet i tredimensionelle bliver mangedoblede, klemt og flyder ud i organiske nemlig sine enorme Lindegaard skaber kubismen på syre, som om dens rektangulære former mod det ustyrlige. på en hårfin grænse som om hundredevis af spejle knuses. Forestil dig Johanne Rude Lindegaard Skygger i Stykker Udstillingsperiode: 04.06.2021 – 25.07.2021 balancerer i hvert fald og kaster dig ned gennem en afgrund af dimensioner, kontrol - eller de nalerierne også ude af Mere konkret er Forestil dig et system - en matrix - der imploderer mistet kontrollen. ZXKE tegner den konturerne af en splintret psyke, der har hæves nogle gange op i en lys, manisk rus; andre gange personligt kollaps, et traume. Tilstanden, som skildres, Tetris på speed, en tunnel eller en splintret motorvej til ormehuller, som var man blevet suget ind i et spil dragende centrum leder tankerne hen på neoliberale KABISWĒ 1244(15)88(45) JADEN 00000

skal ikke bare affejes som et simpelt trick. Værkernes Lindegaards brug af barokke synsbedrag (trompe l'oeil) er, på trods af værkernes abstrakte skønhed, politisk. en verden uden fodfæste, et forvildet sted. Og dette et hul, de antyder en psykedelisk vej ind i opløsningen, De fleste af seriens værker kredser om et epicenter,

i en personlig oplevelse af moderskabets chokerende

Leder, Ooovergaden Khea Dall

frie abstraktion med sin

mere kropslig, instinktiv

oplevelse af kunstværket i

tilsmudser hun forestillingen

feministiske insisteren på en tung, kødelig dybde.

Ved at trække maleriet væk fra den rent kognitive,

om den såkaldt ¿guinsnes

retning af en

synsmæssige

begyndelse.

O — Overgaden, 1 neden vandet 17, 1414 k overgaden.org

